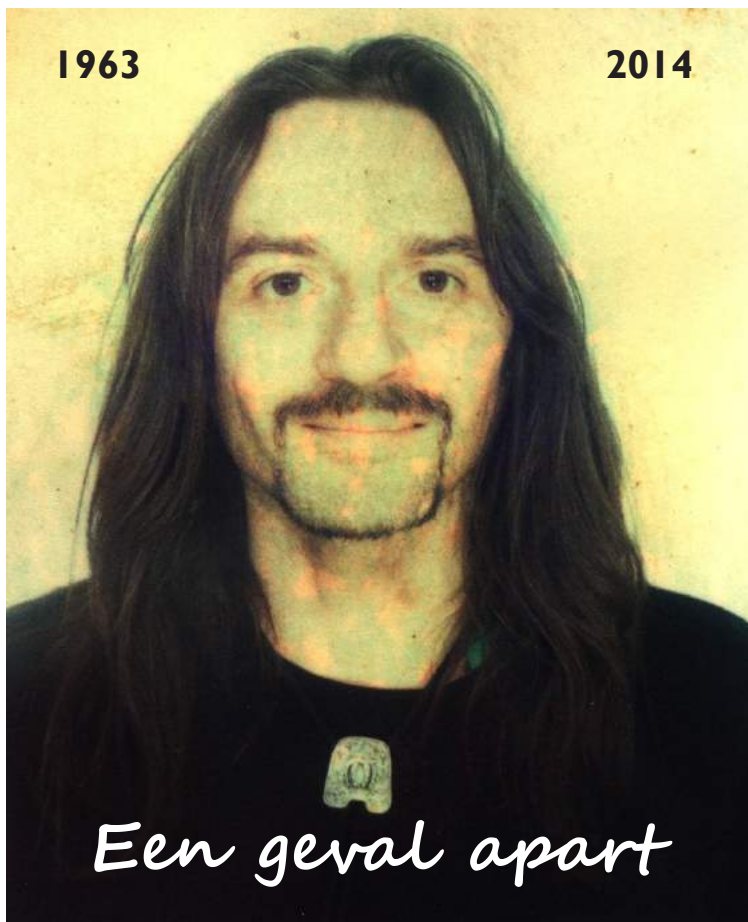

ANTI-POSTMODERNISTISCH LITERAIR (K)WARTAALSCHRIFT

WELRDOS

EEN KRUISPUNTJE

jrg. 27, nr. 3
september 2014
verschijnt driemaandelijks

**anti-postmodernistisch
literair (k)wartaalschrift
(op) een kruispuntje
jrg. 27, nr. 3, september 2014
erkeningsnummer: P 007888**

Weirdo's werd in december 1986 door Frank Moyaert (+) en Hubert Van Eygen opgericht en wil sindsdien een blad zijn dat publicatieruimte biedt aan mensen die gewoon zichzelf willen zijn en die geen rekening (willen) houden met de regeltjes die anderen opleggen. **Dat brengt uiteraard met zich mee dat inzendingen met een sociaal geëngageerde inslag en/of met een 'afwijkend' karakter de voorkeur krijgen in dit blad.**

Daarnaast wil het blad het oh zo kleine literaire wereldje in Vlaanderen en Nederland wijzen op de relativiteit van al de narcistische pogingen om de massa aan te zetten tot het lezen van navel-literatuur. Een beetje lager dan de navel gaat er een nieuwe wereld open die wij stem willen geven. Weirdo's wordt gesteund door de financiële bijdragen van een 60-tal trouwe abonnees, de provincie Limburg (8 abo's) en de gemeente Kinrooi. Weirdo's verschijnt op een oplage van 150 exemplaren. Om die oplage te verhogen én onze impact groter te maken, hebben we dringend **méér abo's nodig!**

Redactieadres:

**Hubert Van Eygen, Weertersteenweg 265, 3640 Kinrooi, tel. 089/70.32.14
e-mail: hubert.vaneygen@skynet.be**

Vaste medewerkers: **Steven de Rie, Freda Kamphuis,
Patrick Heymans, Frank Roger, Guy van Hoof, Martin Wings**

Voor de bescheiden bijdrage van **13 •** (voor Nederland **15 •** opsturen per post) krijg je vier maal per jaar zo'n 40 bladzijden gevarieerd leesvoer aangeboden. Een los nummer kost **3,8 •**. Voor **26 •** word je 4 nummers lang opgenomen in de lijst van steunabo's. Je financiële overschotten kan je altijd doorsluizen naar de volgende nummers:

800-2070427-40
IBAN BE02800207042740
BICAXABBE22

735-2151451-76
IBAN BE91735215145176
BIC KREDBEBB

Inzendingen voor Weirdo's zijn bij voorkeur getikt (behalve tekeningen en foto's uiteraard...), indien mogelijk kregen we alle inzendingen graag via mail. Stuur nooit gedichten of verhalen naar Weirdo's die je tegelijkertijd ook naar andere tijdschriften stuurt. Als je gedichten stuurt, stuur nooit een hele bundel maar maak een selectie van de beste vijf gedichten of maximum twee verhalen.

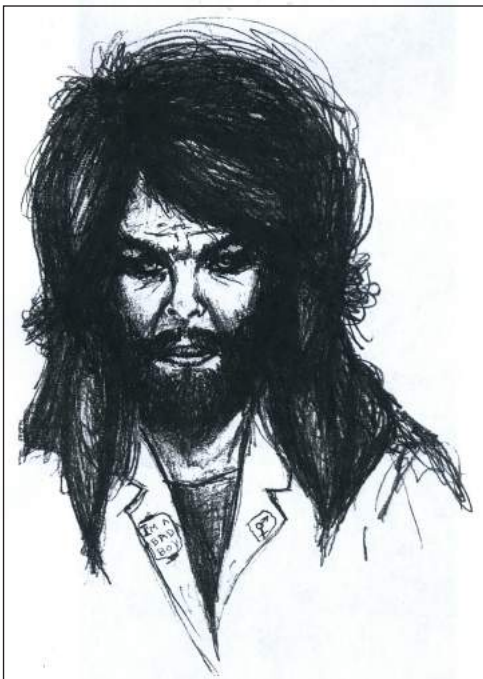
Frank is gevlogen...

Hubert Van Eygen

Op 22 juli 2014 stuurde **Steven de Rie** me volgende mail door die hij diezelfde dag ontving van **Youri Vankerckhove**:

"Hierbij een zeer triest nieuws. Frank (Moyaert) is overleden aan een val van 5 verdiepingen, omdat hij elektriciteit wilde gaan stelen bij een buurman, omdat Eandis zijn elektriciteit had afgesloten en dus omdat Frank de rekeningen niet meer had betaald. Via de escape-ladder is hij uitgegleden en met zijn hoofd op zijn terrasje terecht gekomen en hij is daarna naar beneden gedonderd. Hij heeft een dag in de coma gelegen in het ziekenhuis en zijn hart heeft het deze nacht begeven".

Zelfportret van Frank Moyaert
in *Weirdo's* nr. 5 (november 1987)

Ondanks het feit dat ik sinds 2008 geen contact meer had met **Frank Moyaert**, de mede-oprichter van dit tijdschrift in 1986, kwam dit nieuws toch zeer hard aan. Iedereen die Frank kende, wist dat hij nooit op een normale manier uit het leven zou verdwijnen, maar dat het op zo'n onwaarschijnlijke manier zou gebeuren, had niemand kunnen voorstellen.

Zijn laatste val kon bij wijze van spreken uit één van zijn vele 'Bukowskiaanse' verhalen komen. Net als in zijn leven was hij in zijn proza en

poëzie hard en direct, recht voor de raap en altijd balancerend op het randje tussen de normale maatschappij en de goot. Hij wilde altijd choqueren én wilde nooit toegeven aan het normaaldom. Uit dit streven groeide ook het idee voor ons tijdschrift Weirdo's dat net stem moest geven aan mensen zoals hij maar ook aan de vele 'collega's' uit de psychiatrie en de wereld van drugs- en alcoholverslaafden.

Uiteraard kon ik dit absurde einde eigenlijk niet geloven en daarom begon ik te zoeken op het internet naar eventuele berichten van deze fatale val. Zo kwam ik uiteindelijk terecht op de website van *Het Laatste Nieuws* waarop ik een artikel vond van **Stephanie Florizoone** die verslag uitbracht van dit tragisch overlijden dat in de andere media gewoonweg verdween als een ongelukje van een onbetekend mensje...

51-JARIGE WOU STROOM BIJ ONDERBUREN STELEN, MAAR MAAKTE FATALE VAL

Man valt van vierde verdieping

Frank M., een 51-jarige bewoner van een appartementsgebouw in de Helenalei, is zondagochtend dodelijk ten val gekomen. De man die op de vijfde verdieping woonde, was via de achtergevel naar het appartement onder hem geklommen om daar elektriciteit van zijn buurman af te tappen.

Het 51-jarige slachtoffer wilde elektriciteit aftappen uit het appartement onder dat van hem. Die woning stond namelijk al een tijdje leeg en zijn eigen stroom was afgesloten door de energiemaatschappij. Maar toen hij via de brandtrap aan het klauteren was, verloor hij zijn grip. De man viel van vier hoog naar beneden en kwam op het dak van een garagebox terecht.

Klimmen

Buurman **Aziz**, die op de derde verdieping woont, hoorde het ongeval gebeuren. "Rond 10 uur werd ik wakker door gerommel buiten. Toen ik ging kijken zag ik iemand naar binnen klimmen op de vierde verdieping. Dit klinkt misschien gek, maar zulke dingen gebeuren in dit gebouw heel vaak. Ik keek er dus niet zo van op en ging weer naar binnen. Nog

Frank M. klom uit zijn appartement op de vijfde verdieping (links onderaan) en viel op het dak van een garagebox. - Foto SFM

*geen minuut later hoorde ik een klap. Ik zag iemand liggen op de garage. Ik heb onmiddellijk de hulpdiensten gebeld. Pas later had ik door dat het om Frank ging”, vertelt **Aziz**.*

Misgelopen

*De ambulance, MUG en brandweer kwamen ter plaatse om de man van het dak te halen. Hij werd met een schedelfractuur overgebracht naar het ziekenhuis, in zeer kritieke toestand. Later in de namiddag overleed hij aan zijn verwondingen. “Ik ben hier niet goed van. Ik ben zelf ambulancier en had vernomen dat zijn toestand in het ziekenhuis stabiel was. Maar het moet dan toch plots misgelopen zijn”, zegt **Aziz**.*

Frank M. stond in het gebouw be-

*kend als een eenzaat, die regelmatig in de problemen zat. “Hij dronk veel en gebruikte drugs. In zijn appartement was de elektriciteit al een week lang afgesloten omdat hij zijn rekeningen niet kon betalen. Het appartement onder hem staat nu tijdelijk leeg. Daarom is hij wellicht naar daar geklommen”, vertelt **Aziz**.*

Ook conciërge **Tony Hellemans** schrikt niet op van het feit dat Frank uit zijn appartement is geklommen. *“Dat doen veel bewoners hier. Daar sta ik niet meer van te kijken. Maar het is natuurlijk wel erg dat Frank op deze manier aan zijn einde is gekomen.”*

uit: *Het Laatste Nieuws* (editie Antwerpen), 22 juli 2014

Absurd Bukowskiaans verhaal...

Het bovenstaande onwaarschijnlijke relaas lijkt zo weggelopen uit een verhaal van **Frank Moyaert**... Meer details over dit tragisch ongeval vernam ik achteraf van **Jan Thijs**, één van de burens van Frank in het appartement aan de Helenalei. Hij stuurde me na zijn begrafenis volgende mail:

"Frank Moyaert was één van mijn vele burens in deze building. Ik kwam hem soms tegen in de gang of in de lift maar ik zei er nooit wat tegen omdat hij me er to weirdo uitzag. Tot een week ofzo voor zijn dood. Toen sprak hij me beneden in de gang aan en vroeg plots zomaar: "Hoe oud denk je dat ik ben?". Ik dacht 50 en zei dus 40. "50" zei hij. Ik vond het zo een rare vraag en vroeg meteen aan hem hoe oud of dat hij dacht dat ik was? 35 zei hij. Ik antwoordde 49. En lachen dat ie deed! Ik had er zo'n naar gevoel bij.

Enkele dagen later - het was erg warm en de deur stond open - liep er plots een flik in paniek onze studio binnen. Die bekeek ons even en liep weer weg. Toen zag ik dat er op het dak van de garage een hele meute stond... In het midden daarvan lag de kerel waar ik een paar dagen geleden nog mee sprak...

Hij lag daar helemaal intact op zijn rug met enkel wat bloed aan één kant van zijn voorhoofd. Ze hadden een soort machine dat het hartritme aangeeft en tot op het derde verdiep was dat goed te horen. Dat ging vrij goed alhoewel erg onregelmatig. Ondertussen stonden er lui rondom hem met zakjes bloedserum of wat was het. Toen ze hem wegdroegen leefde hij nog.

Enkele dagen later hing hier plots een bericht in de gang 'op 7 augustus nemen we afscheid van Frank Moyaert'. Dus ik type zijn naam in en kom uit bij de Weirdo's. Eigenlijk verbaast me dat niks. Het was wel spectaculair wat Frank deed. Ik heb ooit hetzelfde gedaan omdat ik mijn sleutels aan de binnenkant van de deur had laten zitten.

Jij bent geen echte weirdo. Jouw leven zit blijkbaar heel goed ineen waarvoor proficiat. Niet iedereen kan dat.

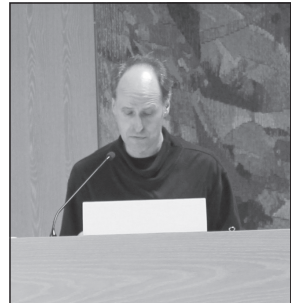
Ergens is Frank goed aan zijn einde gekomen, wellicht na een leven van gesukkel".

Schoonselhof

De begrafenisplechtigheid voor Frank (betaald door het OCMW van de stad Antwerpen) had plaats op donderdag 7 augustus om 14u in de aula Aster van het Schoonselhof te Antwerpen.

Tijdens de korte plechtigheid namen drie personen het woord, nl. **A. Deckx**, zijn vriendin en huisbazin, **Steven de Rie** en ikzelf (voor de teksten, zie verder in dit nummer). Op de plechtigheid waren zo'n 15 mensen aanwezig waaronder vooral burens en een delegatie van Weirdo's... Na de korte plechtigheid werd Franks as uitgestrooid op de strooiweide van Schoonselhof. Frank vloog in volle vrijheid over Antwerpen zonder een spoor na te laten, in volle vrijheid... en neerkijkend op al die beroemde schrijverkes die onder protserige zerken begraven liggen op het Schoonselhof!

Links: De urne met Franks as, naast een collage van hem met o.a. een foto van Nelson Mandela. Rechts: Steven de Rie tijdens de begrafenisplechtigheid. Onder: De uitstrooiing van Franks as gebeurde in aanwezigheid van een 15-tal vrienden en burens.

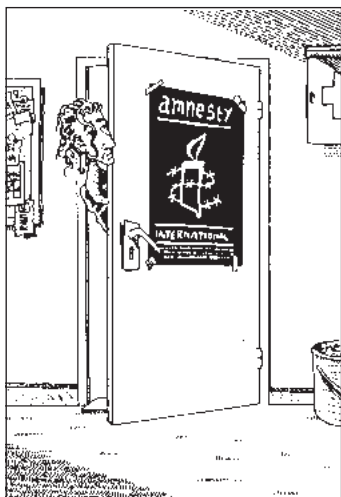
Een geval apart of a pain in the ass?

Hubert Van Eygen

(voorgelezen tijdens de begrafenisplechtigheid voor Frank Moyaert op 7 augustus 2014 in de aula Aster van het Schoonselhof te Antwerpen)

Frank Moyaert hield niet van regels, kon niet om met gezag, heeft nooit echt gewerkt en geld had hij altijd te weinig... Maar in dat kleine dwarsliggend mannetje zat een ontzettend grote gedrevenheid waarmee hij iedereen om hem heen aanstak. Door de verlokkingen des levens nam die gedrevenheid echter altijd snel af. Hij kon een gans nieuwe trein op het spoor zetten maar als die trein eenmaal reed, interesseerde het hem niet meer echt waar die naar toe reed en of dat hij ergens tegen te pletter zou rijden. Hij was zo'n beetje een Vlaamse kopie van Prince die hij enorm bewonderde en een heel dunne versie van Charles Bukowski. Misschien leek hij nog wel het meeste op Herman Brusselmans, maar dan in het klein en veel beter.

In 1986 leerde ik hem kennen toen we beiden als gewetensbezwaarden en vrijwilligers bij **Amnesty International Vlaanderen** in Leuven werkten. Ik kende toen zijn psychiatrische voorgeschiedenis niet, maar hoe meer ik hem leerde kennen, hoe meer ik me realiseerde dat hij gedoemd was om op een tragische manier aan zijn einde te komen.

Net zoals in zijn schrijven kende hij ook bij zijn drank- en drugsgebruik en zijn benadering van de vrouwen geen grenzen, wat hem steeds weer in de goot deed belanden...

Ergens in 1986 gingen we wekelijks naar een stripcafé in de Parkstraat te Leuven. Daar vertelde ik hem dat ik een droom had gehad waarin me werd verteld dat ik moest beginnen met een literair tijdschrift dat helemaal anders was dan de toen verschijnende tijdschriften, dat stem gaf aan de mensen in de goot van onze maatschappij. Ik had er ook al een naam voor:

Weirdo's. En raar maar waar: ook hij had dezelfde ingeving gekregen wat betreft de titel. Het moest iets zijn dat weird was, dat afweek, dat 'andersgestemden' een stem gaf. Niet lang daarna in december 1986 verscheen het eerste nummer van het **literair (k)wartaalschrift *Weirdo's*** met bijdragen van **Frank, Johan Anthonis, Erik Slaets, Christel Willocks**, mijn broer **Kris Van Eygen** en ikzelf.

In het voorwoord van het eerste nummer schrijft Frank: *"We zijn gewoon *Weirdo's*, ten voeten uit. Rare kwasten, geschiften die voor geen enkele rede vatbaar zijn, we spreken allen dezelfde taal: de taal van de Waanzin"*.

Voorpagina van *Weirdo's* nr. 1 met tekeningen van Frank Moyaert

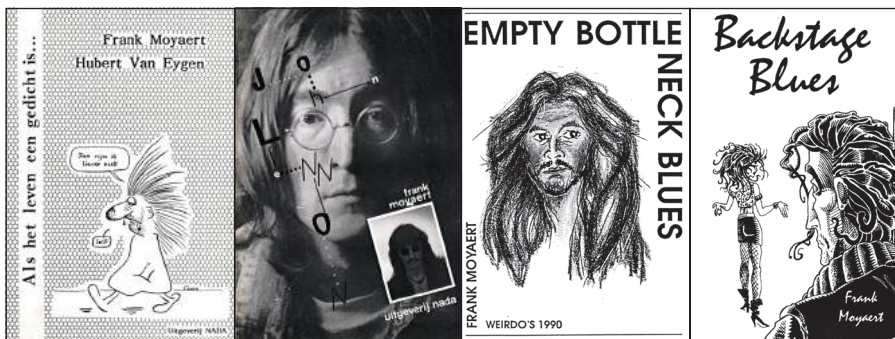
In het begin was het redactieadres bij hem gevestigd, namelijk in Boortmeerbeek aan de Bredepleinstraat 142, bij zijn opa en oma waar hij toen woonde. Zij waren trouwens ook de eerste steunabo's van *Weirdo's*... Maar vanaf nr. 9 was het redactieadres bij mij gevestigd in Kessel-Lo en later in Kinrooi.

Dit illustreert de korte duur van Franks gedrevenheid. Om de zoveel tijd moest hij in de goot duiken en dan verdween hij voor een tijdje van het toneel. Dan zag of hoorde je hem niet meer en hoopte je dat hij er terug uit zou komen.

Diverse keren is hij 'vrijwillig' in de psychiatrie gestapt om zijn problemen op te lossen, maar steeds was de oplossing van korte duur. En als de maand weer eens langer was dan zijn geld, dan hing hij weer aan de telefoon om financiële ondersteuning te vragen die hij zéker zou terugbetalen, wat echter nooit gebeurde...

Dat zie je ook aan zijn bijdragen voor *Weirdo's*. Van nummer 1 tot nummer 47 leverde hij regelmatig bijdragen voor *Weirdo's*. In die beginperiode leverde hij ook een aantal bijdragen aan andere kleine literaire tijdschriften zoals *Gist*, *Leuvense Letters*, *Naar Morgen*, *'t Kofschip*, *Portulaan* en *Wel*.

Van 1988 tot 1997 publiceerde hij daarnaast vier dichtbundels, nl. twee bij uitgeverij Nada van **Jan Derboven**: *Als het leven een gedicht is...* (samen met mij in 1988) en *John Lennon* (eveneens in 1988) en twee bij *Artforum/Weirdo's*,

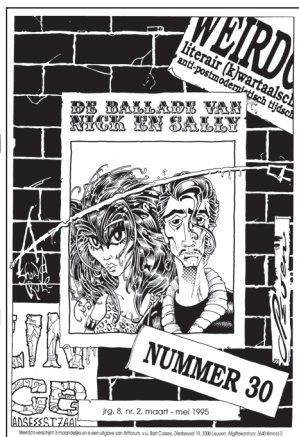

nl. *Empty Bottleneck Blues* (verschenen als mini-bundel bij Weirdo's in 1990) en *Backstage Blues* als eerste deel van de Harlekino-reeks van Weirdo's in 1997.

Zijn roman *Het gekkenhuis* werd in 10 afleveringen gepubliceerd in *Weirdo's*. Zijn novelle *De Ballade van Nick en Sally* werd tot strip verwerkt door **Steven de Rie**. Zowel de novelle als de strip verschenen in *Weirdo's* naast meer dan **140 andere bijdragen van zijn hand**.

Maar na 1999 brokkelde Franks medewerking aan *Weirdo's* langzaam af. Er waren zelfs periodes van 2 jaar of meer waarin hij niks van zich liet horen. Vanaf 2005 dook hij dan weer regelmatig op tot ik zelf in 2008 de deur definitief dicht sloeg na zijn zoveelste loze belofte om zijn leven terug op de rails te zetten én zijn financiële putten te vullen... Om hem in die periode te steunen betaalde ik hem zelfs voor zijn bijdragen in *Weirdo's*!

In die tijd was hij voortdurend op zoek naar mensen die hem uit de goot wilden sleuren door wat geld te storten maar dat loste niks op. Ik heb hem zelfs ooit mijn eerste tikmachine per post gestuurd om ervoor te zorgen dat hij toch kon blijven schrijven want een computer had hij natuurlijk niet. Vanaf nummer 85 in maart 2009 kwam zijn naam niet meer voor in de lijst van vaste medewerkers aan *Weirdo's*...

Sinds hij er niet meer bij is, is *Weirdo's* misschien niet meer zo marginaal geweest, maar is het wel sociaal geëngageerd gebleven. Maar het rauwe Frank-randje was er af. Hij was de échte riool-weirdo terwijl ik de salon-weirdo was die het hele

avontuur in al die jaren kon organiseren én financieren omdat ik misschien teveel voor zekerheid koos.

Hij koos voor het ongewisse. Hij wilde vliegen, maar hij leerde nooit hoe hij moest landen. Dat is hem uiteindelijk fataal geworden. Met Frank is een stukje van ons alternatief geweten, ons rauwe kantje verdwenen. Hij deed consequent wat we allemaal af en toe willen doen: Vliegen zonder vleugels, risico's nemen zonder rekening te houden met de consequenties.

Ik wou dat ik in zijn laatste vlucht even bij hem had kunnen zijn. Misschien had ik hem dan wel kunnen opvangen. Maar ik weet nog altijd niet of dat een oplossing was geweest.

Sommige mensen zijn gedoemd om onbegrepen deze wereld te verlaten. Frank was er zo eentje. Gelukkig waren er een aantal andere weirdo's die zijn capriolen hebben geregistreerd zodat de volgende generaties misschien iets kunnen leren van zijn val: Je moet eenzame hoogten bereiken om diep te kunnen vallen.

Bedankt Frank, zonder jou waren we allemaal een beetje normaler geweest... Vlieg maar boven onze arrogantie, val maar in onze diepste putten. Er zijn toch woorden die je eeuwig zullen overleven. En wij zullen ze blijven herhalen!

Youri Vankerckhove, Steven de Rie, Hubert Van Eygen en Ludo Noens nà de begrafenisplechtigheid voor Frank Moyaert op het Schoonselhof op 7 augustus.

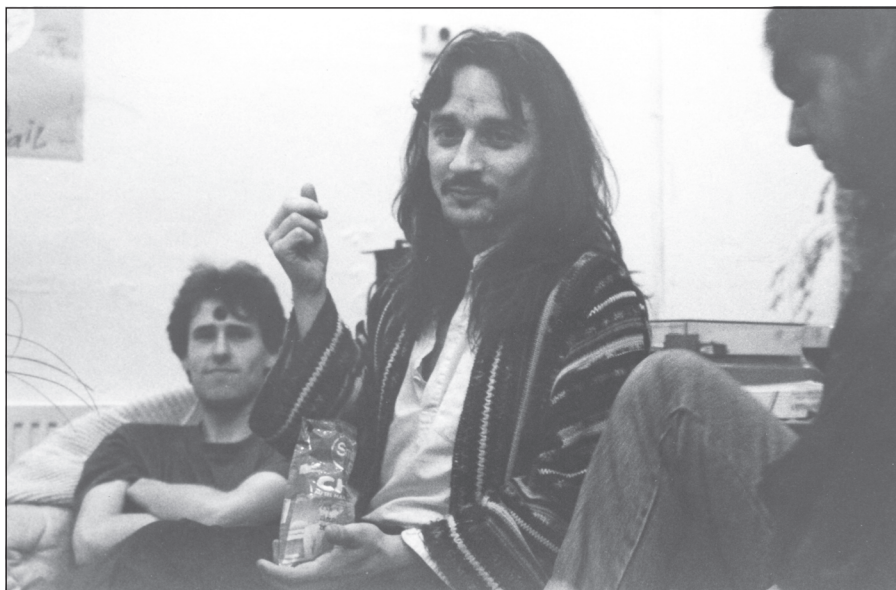
Over Frank Moyaert

Steven de Rie

(voorgelezen tijdens de begrafenisplechtigheid voor Frank Moyaert op 7 augustus 2014 in de aula Aster van het Schoonselhof te Antwerpen)

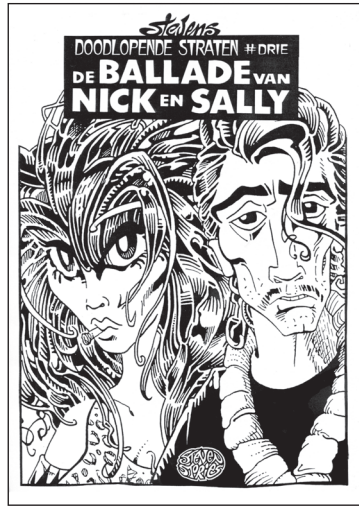
Ik was wat bang dat ik het zo'n beetje zou worden qua mensen die het woord zouden nemen op Frank zijn uitvaart. Bang, niet omdat ik dat niet wil, of zo verlegen ben, maar omdat ik me eigenlijk niet de juiste persoon voel. Niet de juiste persoon, want zo goed heb ik Frank nu ook niet gekend. En ook, al heb ik hem gekend, ik heb geen problemen met hem gehad. Dat is blijkbaar uitzonderlijk. Want Frank maakte een rommeltje van zijn leven. Van zijn leven, en dat van mensen in zijn omgeving.

Hij volgde zijn driften en impulsen zonder veel na te denken over de gevolgen voor hemzelf of anderen. Dat verklaart ook dat veel mensen, die je op zich hier zou verwachten, hier niet zijn. Waarschijnlijk hebben ze een overvloed van gelijk.

*Frank Moyaert samen met Steven de Rie (links)
in Sanyass Commune Ritz te Antwerpen Dam*

Ik had het geluk een andere kant van hem te leren kennen. De Frank die ik ontmoette was Frank de schrijver. In 1989 was ik een pril striptekenaar, dat zocht naar tijdschriften om mijn stripjes en cartoons in te publiceren. Om aldus de weg te plaveien naar roem en een vast inkomen. Zo kwam ik bij het amateurblad *Weirdo's* terecht, van Hubert en Frank. Frank woonde het dichtst bij mij, hoorde ik later, en kwam langs als vertegenwoordiger van de *Weirdo's*-redactie, zeg maar.

Hij was enthousiast en druk, gedreven, als schrijver ging hij het helemaal maken, dat was gewoon een kwestie van tijd. Volgens hem. Het klikte, en uiteindelijk heb ik zelfs een kort verhaal van hem in een stripverhaal omgezet. Nu, het idee van die strip beviel me niet zozeer wegens Frank zijn wilde plannen. Maar wel omdat hij schreef vanuit een maf hedonistisch, pessimistisch wereldbeeld. *“Pluk de dag, want morgen komt misschien niet, en het is trouwens toch allemaal een fucking klerezooi”*, zoiets. Eu, zelf denk ik zo niet, en had dus nooit zulke verhalen kunnen schrijven. Het was weer eens iets anders, voor mij en mijn strips toch.

Na de strip, ‘De ballade van Nick en Sally’ en die periode dat we alletwee in Mechelen woonden, verhuisde ik, verhuisde hij. Het contact vervaagde, zoals dat nu eenmaal gaat... Ook in *Weirdo's* werd hij steeds meer een afwezige. Het heilige vuur voor het schrijverschap ontglipte hem, schijnbaar. Als hij nog eens bij me opdook was het meestal omdat hij nog een opdrachtje voor een tekeningetje had. Keurig betaald, overigens.

Iets wat ik opmerkelijk aan Frank vond was hoeveel bijnamen hij had. Zelf signeerde hij zijn teksten met *FM*, maar op de Vismarkt in Mechelen was hij ‘t *Prinske* omdat hij danste zoals zijn idool **Prince**, in een stripwinkel die wij beiden frequenteerden was hij *den Durango*, in jeugdhuis Galgenberg, waar ik hem eens

bezocht om een logo voor een t-shirt te tekenen, werd hij door de jongeren *Joe Dalton* genoemd. En nu vergeet ik er ongetwijfeld nog een paar. Iets in hem prikkelde blijkbaar de fantasie van mensen.

Grappig en enthousiast als je hem leerde kennen. Als je hem langer kende ging dat, helaas, bergaf. Heb ik me door tal van mensen laten verzekeren. Ik geloof hen stellig, ik ben niet blind, en wil hier zeker geen vals en verheerlijkend beeld van hem ophangen, dus aanvankelijk leek het me beter dan maar niks te zeggen vandaag.

Maar een dichter en schrijver, wat hij toch óók was, zonder een woord onder de grond stoppen, dat is dan weer nodeloos wreed... Toch?... Vandaar... En ook een paar van zijn eigen woorden (waarschijnlijk zou hij de rest toch maar gezeik vinden). Wat korte gedichtjes uit zijn (kleine) dichtbundel *'Empty Bottleneck blues'* uit 1990. Alweer lang geleden, maar nog verrassend actueel, eigenlijk. Pessimisme kent blijkbaar geen tijd.

**'Empty bottleneck blues'
(part I)**

Als de fles
LEEG is

en de koelkast
en je portefeuille
ook

Als je maag knort
en je vieze peukjes
uit je vieze asbak
gaat vissen

dan schrijf je
't best

Flying High

De Eiffel-toren
is verrekte
hoog

Voor een liftje
naar boven
betaal je je
blauw
als de strenge lucht

terwijl een godvergeten
simpele duif
gewoonweg gratis voor niks
effe op de top
zit te
schijten.

W.W.F.

Terwijl ik hier gezellig lig
te pennen
met een biertje en een sigaret

keelt er ergens een klein zwart meisje
om een slok water
en een kinderhandjevol rijst

een groot blank meisje laat kreunend
het A.I.D.S-virus
in zich neuken

een dissident schokt
in de wanhoop
de elektriciteit
te doen uitvallen

een neger ontmoet
in een donker steegje
een groep VLAAMS-BLOKKERS
Voor de laatste keer

een Tsjernobiller telt
de haren die achterbleven
in zijn kam
bij 1025 geeft hij er
de brui aan

een voetbalsupporter wordt
door de dranghekken heen
tot friet geperst

De Naakte Aap is
een bedreigde diersoort geworden

gelukkig wordt
DE PANDA
beschermd.

Frank Moyaert

En tot slot een hele korte.. Echt heel kort, het gedichtje is voorbij voor je het weet.

*Ik wil 'The Blues' verkopen
doch ik heb hem nooit verdiend...*

In memoriam Frank Moyaert, of iets in die geest...

Yorgos Dalman

Deze ochtend werd ik wakker zoals elke andere ochtend. Wekker om 6u30 gezet om een uur in alle stilte in het parkje in het centrum van de stad wat rond te joggen. Niets dan een enkele visser langs de waterkant of een vroege vogel met een hond aan de lijn. Ze kennen mijn gezicht zoals ik ook hun gezicht ken en voorts zeggen we altijd 'goedemorgen!' tegen mekaar.

Kom thuis, enkele zweetdruppels spatten op de kaft van **Bukowski's** roman *Women* die ik terstond met een routineus gebaar wegveeg. Douche in, douche uit - met zo'n snelheid dat ik me een ogenblik afvraag waarom ik er überhaupt nog in ga, maar dit terzijde.

Dan, later die ochtend, na de verplichte boodschappen, gauw nog even de mail checken. Ik verwacht de gebruikelijke digitale sores. Maar nee, zeggen en schrijven: I berichtje. Van **Hubert van Eygen** nog wel, die heb ik al lang niet gesproken! "*Frank Moyaert is overleden, zoals hij leefde: in vrije val*".

Frank Moyaert... een stem uit het verleden. Medeoprichter van en publicist in *Weirdo's*, een tijdschrift dat ik altijd een warm hart had toegedragen in de tijden dat ik nog serieus schreef (wat de definitie van *serieus* is, wil ik graag hierbij even achterwege willen laten).

Het was immers het vlammende *In Memoriam* dat hij schreef op pagina 6 in **Weirdo's** juni-augustus 1994 over opperweirdo **Charles Bukowski** dat mij tot deze meedogenloze antiheld van de literatuur bracht. Met een even woedende als machteloze stem knalde **Moyaert** in een pagina of anderhalf meer bezieling en razernij neer dan menig Professionele Schrijverd met zijn hele ritsen AKO-prijswinnende-romans.

"Weet je wat zwaar klote is?" mijmert **Moyaert** tussen de flessen bier door: "*De grootste schrijver aller tijden, de superweirdo, ons aller lichtend voorbeeld gaat de pijp uit en de wereld draait gewoon verder. Ik ben van de bescheiden mening dat onze aardbol toch tenminste één minuutje had mogen stilstaan...*"

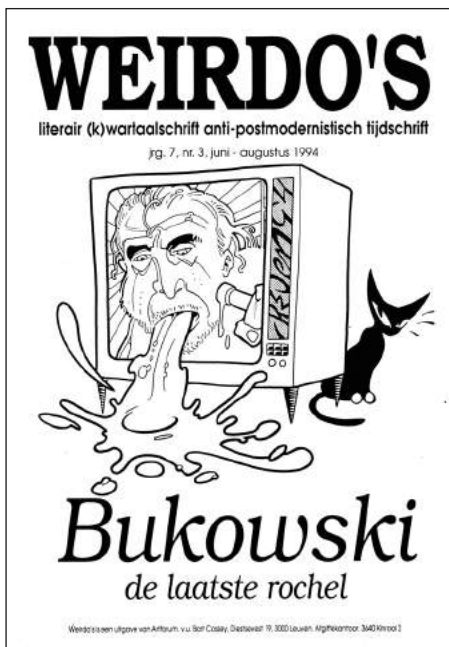
Charles Bukowski staat bij mij nu prominent in de kast en dat ene superexemplaar van *Weirdo's* staat daar dicht tegenaan geschurkt. De randen bevlekt, de eerste pagina gescheurd, zoals het hoort.

Deze ochtend, die nu toch anders is dan al die andere ochtenden, blader ik het blad nog eens door en blijf steken bij **Moyaerts** tweede eigen bijdrage, het feuilleton *Het gekkenhuis* (waarvan hier deel 9). Rauw, nietsontziend proza, met het hart op de juiste plek en aan het slot een klein maar dwars knietje in de maag. Balen zeg, dat ik nooit het gehele verhaal heb mogen inzien, dat is het gevoel dat nu bij mij boven komt – ik mis nu iets, Kaa Uu Tee! Iets wezenlijks, ik mis een gekkenhuis dat mij omarmt: een inrichting, bevolkt met lieden die mijn taal spreken.

Zal **Moyaerts** vileine meesterwerk ooit nog eens in gebundelde vorm het daglicht zien? De Goden mogen het weten, godbetert! Maar die hebben wellicht iets beters te doen: orde houden! Want in de put ligt nu niet alleen **Bukowski**, er moest ruimte gemaakt worden voor nog een weirdo van het eerste uur. In vrije val.

"Kom, schuif eens op, ouwe man!" hoor ik de stem van **Frank Moyaert**.

"With pleasure, kid!" klinkt het antwoord. "Dat de wereld nu dan wel een minuutje stopt met tollen..."

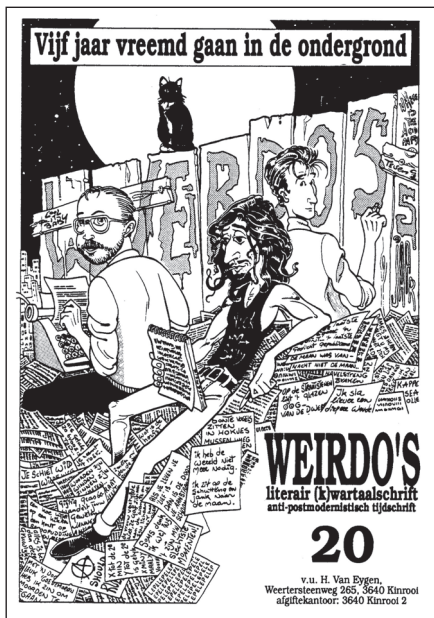
RIP Frank Moyaert

Henri-Floris Jaspers

(overgenomen uit Mededelingen van het Centrum voor Documentatie & Reëvaluatie van 28 juli 2014, de blog van Henri-Floris Jaspers die je kan terugvinden op <http://mededelingen.over-blog.com/>)

De dichter **Frank Moyaert** (° Boortmeerbeek 1963) overleed op zondag 20 juli ten gevolge van een val van de vierde verdieping van het appartementsgebouw waarin hij woonde.

“Hij was geen groot schrijver maar hij heeft

Hubert Van Eygen, Frank Moyaert en Steven de Rie, getekend door Steven de Rie, voor Weirdo's nr. 20, april 1992

toch bepaalde invloeden gehad, vooral op mij... Hij stierf zoals hij geleefd heeft: in vrije val!”, aldus **Hubert Van Eygen** (° 1961), die mij het tragische nieuws meldde. (...)

Hubert Van Eygen schrijft mij dat het verhaal van **Moyaert** - waar ik sprakeeloos bij sta - “*illustreert hoe vandaag mensen moeten vechten tegen de armoede in het rijke Vlaanderen*”.

Het rijke Vlaanderen? Jawel, het Vlaanderen waarin elke week 250 gezinnen op straat worden gezet, waar in 2013 zo'n 13.000 Vlaamse huishoudens voor de rechter werden gedaagd met een eis tot uithuiszetting (wat naar schatting in 90% van de gevallen gebeurt).

In *Weirdo's* heeft de onderschatte dichter en essayist **Guy van Hoof** (° 1943) de voorbije jaren meermaals gewezen op die erbarmelijke toestanden in zijn bijzonder aanbevelenswaardige rubriek ‘*De hemel heeft geen dak*’ (wanneer worden die bevlogen essays in boekvorm verzameld? Ach ja, uitgevers hebben daar uiteraard geen belangstelling voor).

Voltaire's Candide was het met **Leibniz** eens: “*tout est pour le mieux dans le meilleur des mondes possibles*”. Nu wordt het wel killer...

De dood van de onbekende schrijver

Flor Vandekerckhove

(overgenomen uit *De Laatste Vuurtorenwachter* (11 september 2014), blog van Flor Vandekerckhove die je kan vinden op <http://florsnieuweblog.blogspot.be/>)

Er is maar weinig kans dat u ooit iets van de Vlaamse schrijver **Frank Moyaert** (1963-2014) gelezen hebt. Buiten de kringen van het antipostmodernistische tijdschrift *Weirdo's* (oplage: 160) is hij wellicht weinig bekend, zo weinig dat zijn overlijden op 20 juli in de plaatselijke editie van *Het Laatste Nieuws* vermeld wordt als dat van **Frank M.**

Frank Moyaert? Nooit van gehoord. Maar een stukje dat ik eerder in deze blog geplaatst heb, onder de spetterende titel **Guy van Hoof**, een soort klassenbewustzijn, heeft enige correspondentie opgeleverd en het is tijdens dat over & weer geschrijf dat ik niet alleen *Weirdo's* leer kennen, inclusief de erg sociaal geëngageerde (!) rubriek *De hemel heeft geen dak* die **van Hoof** daarin verzorgt, maar ook de mare verneem dat **Frank Moyaert**, die *Weirdo's* destijds mee gesticht heeft, dodelijk ten val gekomen is.

In *Het Laatste Nieuws* verwoordt de plaatselijke correspondent **Stephanie Florizoone** het als volgt: 'Frank M., een 51-jarige bewoner van een appartementsgebouw in de Helenalei, is zondagochtend dodelijk ten val gekomen. De man die op de vijfde verdieping woonde, was

via de achtergevel naar het appartement onder hem geklommen om daar elektriciteit van zijn buurman af te tappen.' Elders blijkt dat de buurman eigenlijk een leegstaand appartement is, mèt elektriciteit. Bij het stuk staat een foto van het flatgebouw dat ik herken als zijnde van het soort waarin men de verworpenen der aarde pleegt onder te brengen (...).

U leest dat goed. De genaamde **Frank M.**, 51 jaar, wordt zonder elektriciteit gezet, iets wat daar regelmatig met mensen gebeurt. En hij valt dood terwijl hij probeert stroom af te tappen. Langer moet dit verhaal niet worden, vind ik. Mocht deze blog een Amerikaanse rechtbankfilm zijn, dan zou ik er nog aan toevoegen: *I rest my case.*

Tekening van Frank Moyaert voor de voorpagina van *Weirdo's* nr. 5, een speciaal 'psychiatrisch' nummer (1987)

Over vallen en vliegen

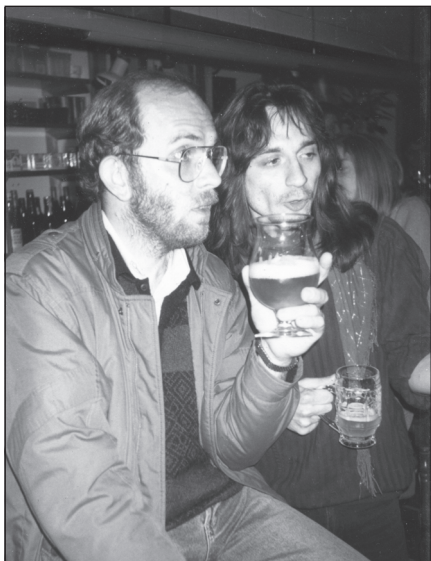
(een relaas van hoop)

Frank Moyaert

met dank aan Hubert, Wim en Inge

(Teksten krijgen soms een heel nieuwe betekenis na het overlijden van de schrijver. Da's ook het geval met onderstaande tekst van Frank die verscheen in Weirdo's nr. 56 (december 2001). In elk geval probeert Frank in deze tekst de problemen én de dromen te omschrijven die zijn leven bepaald hebben)

Toen ik 34 werd sloeg het besef me loeihard om de oren. Neen, ik was niet die onverbeterlijke duivel, waar velen (vrijwel iedereen) me voor hielden. Die boude beweringen leken me wat fel bij de haren getrokken en bovendien te makkelijk, als verklaring voor mijn fanatiek beestachtige gedrag. d'r Scheen iets anders aan het handje te zijn met mij. Ik was simpelweg gevallen. Een gevallen engel. Da's nou net wat men de Duivel noemt, hoor ik vele sarcasten en taalpuriteinen onder u denken. Wel, laat het me dan zo stellen: ik was een vogel, gebroken in de lente van zijn leven en keihard te pletter gesmaakt op en

Hubert Van Eygen en Frank Moyaert in De Libertad in de Muntstraat te Leuven (1990).

in de gore goot van deze onverschillige wereld. De reden voor dit gebeuren is me altijd duidelijk geweest en de schulden zijn gekend, maar laat me u niet vervelen met onbenullige details uit mijn alles behalve rimpelloze geschiedenis. Ik geloof trouwens ten stelligste in vrije wilsbeschikking, dus laat al die ouwe, zieke koeien liggen waar ze horen: in de gracht der vergetelheid.

Ik zoop als de hel, snoof kilometers speed, rookte als een Turk, ik huisde in een bouwvallig krot, 's nachts schuimde ik de straten af op zoek naar de volgende kick om het grenzeloze onbegrip enige zin te geven. Om de waanzinnige honger naar méér te stillen, even maar. Om het bodemloze gat in mezelf op te vullen. En ik geef grif toe dat ik hierbij

op velerlei pikken trapte en zelfs heel af en toe doodgemoedereerd over lijken heen stapte. Maar op mijn hok aangekomen greep ik onvermijdelijk naar de fles goedkope wijn en huilde de ogen uit m'n kop. Ik kende wel degelijk een vaag gevoel van spijt, maar meestal was ik te ver heen. Ik dronk dan, rookte en slikte slaappillen bij het leven, waarna ik telkens in een rusteloze slaap viel, een slaap bevolkt met levensechte nachtmerries en heuse horror-verhalen.

En dan 's ochtends de onafwendbare, demonische kater en de geestelijke desperatie. Dan sukkelde ik als een gek rond in dat vuige kamertje, op zoek naar iets alcoholisch, om het opkomende delirium een halt toe te roepen. Indien ik hierbij niet snel genoeg succes boekte, zag ik dingen, levende dingen, die ik ten allen prijze wil vergeten. Die ik zelfs mijn allerergste vijand niet toewens.

Soms wierp het geluk me een kushandje toe en vond ik een armzalige peuk. Big deal.

Na jaren van desastreuze inbreuk op de wetten van de natuur was ik nog maar een schijntje van wat ik ooit was geweest. De wanhoop was niet te

Frank Moyaert 'gejaagd door de wind', gefotografeerd door Kris Van Eygen voor Weirdo's nr. 2 (maart-mei 1987)

harden en het zelfmedelijden nam groteske vormen aan. En ik wist dat ik gevallen was, onwaarschijnlijk diep en bijdegronds laag. Ik schreef niet eens meer. Slechts zuipen, snuiven, slikken, schijten en kotsen. Eten was al eeuwen uit den boze.

Wanneer ik wat poen bij mekaar wist te scharrelen, meestal geleend, dronk ik mezelf in een hemelse roes en mijmerde over lang vervlogen dagen, schitterende dagen, toen ik nog jong en sterk en onschuldig was, de dagen dat ik nog vrij was, als een arend die over de ongerepte dalen scheerde. Dat waren de dagen voor mijn dood. De dagen dat ik nog leefde. De dagen voor de geknakte vleugels. De dagen voor DE VAL.

En toen nam ik een drastisch besluit. Allengs veranderde ik van een slappe vod in een man met een plan. Een op het eerste gezicht onuitvoerbaar plan weliswaar, maar ik nam het heft in handen. Allereerst sleepte ik me naar het ziekenhuis voor een afkick-opname. Dat bleek geen lachertje te zijn. Allerlei regels, gesprekken, therapieën die nergens op sloegen enz. Ik mocht wel van geluk spreken inzake de keuze van mijn psychiater. Een heerlijk, zachtaardig man die tevens uit het goede humoristische hout was gesneden.

En na een verblijf van drie maanden merkte ik dat ik er bovenop kwam. Ik begon namelijk te rebelleren als een jong kind van zestien. Maar ik deed het met de stijl, met de gratie en de onberispelijke tact van een wijs man. Ik dreef de verpleegsters de kast op, ik stelde het ganse systeem in vraag. En ze konden me niks maken met hun domme oogglappenogen. En mijn psychiater, die vent kon zijn pret niet op.

Terug klaar voor de wereld huurde ik me een nieuwe ruimere kamer en startte volkomen van nul. Ik had mijn drinkgedrag onder controle, betaalde stukje bij beetje mijn schulden af en af en toe waagde ik een stel schuchtere klapwiekjes, als een jong vogeltje dat z'n vleugels test, en zowaar, bij tijd en

wijle wist ik een paar metertjes in de lucht te blijven. Ik stortte mij als een gek weerom op het schrijven. In den beginne was ik nog wat roestig, maar ten langen leste bereikte ik mijn oude peil en werd eerlijk gezegd zelfs beter. Mijn uitgever en vriend, Hubert, begon mij als het ware weerom te publiceren. Ik probeerde andere tijdschriften en zie, de schrijver in Frank bleek terug van weg geweest.

Ik nam mijn oude aftandse gitaar ter hand en na een paar weken speelde ik en zong ik de sterren uit de lucht. Mijn ouwe gabber, een ware bluesman, toverde de meest ongehoorde gitaarsolo's uit zijn elektrische gitaar en samen schreven we liedjes en jamden we dat de stukken in het rond kletterden. Wat menig buurman of buurvrouw tot wanhoop dreef. Ik nam het portrettekenen terug op, waarvoor ik - by the way - nooit of te nimmer enige opleiding had genoten en hield er als bij wonder zelfs een aardige cent aan over.

Frank Moyaert, achterop een Harley Davidson, figurerend voor de strip 'De ballade van Nick en Sally' van Steven de Rie.

Al deze wonderbaarlijke zaken waren, naar ik meen, de aanleiding voor mijn hernieuwde pogingen tot vliegen. Het lukte behoorlijk, maar enige crashes wist ik niet te vermijden. Vier lange jaren leefde ik alleen. Zelfbewust. Ik vond mezelf terug en mijn vluchten werden steeds langer en mooier.

Op den duur ging het gemis aan tederheid en vrouwelijke warmte wel degelijk aan me knagen. Weer was het geluk met mij, want ik ontmoette een prachtexemplaar van een vrouw. En deze keer koos ik zeer bewust voor háár, voor een relatie met déze vrouw en geen andere. Mede dankzij haar en alle liefde die ik ondervond, ging de inspiratie weer als beken uit m'n pen vloeien.

Ik scheerde weerom als een onvervalste volwassen arend over diepgroene dalen en zelfs over de hoogste, machtigste, maagdelijk witte en eeuwig besneeuwde pieken ter wereld.

Ik heb nu de gezegende leeftijd van 38 jaar, dezelfde leeftijd waarop mijn vader naar de eeuwige jachtvelden werd teruggeroepen. En ik voel me extreem jong en krachtig, jonger dan vier jaar geleden, toen ik me zowat 70 voelde, écht waar. 't Is moeilijk te bevatten, maar nog éven en ik heb die vader van mij overlééfd.

Hierbij wil ik mijn wild, jong, hoopgevend kloppend hart onder de riemen stoppen van al die ontelbare schijnbaar vergeten zielen en getormenteerde kunstenaars van deze wereld. Zolang het nog enigszins binnen de mogelijkheden ligt: breek uit jezelf, proef de pure lucht van de vrijheid en de creatie. Verbaas jezelf en de wereld. En ik kan het weten; het lijkt wellicht een onmogelijke opdracht, maar: **"Anything is possible!"**

De Val loert echter om elke hoek. Wees beducht.

Maar VLIEG ondertussen, vliég en klim tot de allerhoogste toppen.

Lééf, alvorens je sterft.

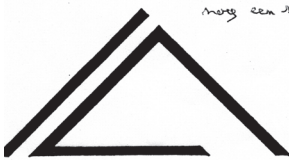

Literair Erfgoed Revisited

Hubert Van Eygen

Naar aanleiding van het overlijden van Frank Moyaert dook ik in het archief van Weirdo's, op zoek naar teksten die hij me voor publicatie toestuурde, maar die nooit gepubliceerd werden... Nu hij dood is klinken bepaalde teksten héél anders en is hun publicatie misschien wel relevant. De onderstaande tekst dateert uit het begin van de jaren '90...

Umberto,
nog een stabiele WEIRDO prozoprogram mij

Fragment uit het nachtboek van
F. Moyaert.

Ik zat volstrekt aan de grond. Ik zoop elke dag 3/4 liter goedkope whiskey plus nog een stuk of wat biertjes wanneer ik echt dorst had. Daarbij slikte ik kalmeerpillen bij het leven en ik lag op bed te roken, de sigaret in de ene hand, de fles whiskey bungelend in m'n andere en ik dacht als ik dit nog even rek dan sterf ik wel vanzelf. Doch de dood liet tot vervelens toe op zich wachten en de pijn in mijn lever nam steeds grotere proporties aan. Doodgaan is beslist geen lachertje, dat werd hier eens te meer bevestigd.

Ik lag van mijn fles te slurpen, lurkte met ^{de}laggerekte halen van mijn sigaret en dacht na. Ik was net een week uit de psychiatrie ontslagen en hier lag ik weer, opgesloten in een of ander afgebladderd stinkhok, alleen, mezelf naar de kloten te werken. Waarom? Een wijf uiteraard. Twee maand geleden had ze me gedumpte voor een of andere leeghoofd met een vette bankrekening. Zij lag op dit moment hoogstwaarschijnlijk krijsend de pannen van het dak te neuken en ik, ik lag hier stil en verdraagzaam te wachten op niets in het bijzonders.

Ik keek naar mijn plafond en dacht dat is de hemel, de lucht. Ik blikte om me heen naar de muren en dacht daar stopt de wereld, daar houdt alles simpelweg op. Ik ben alleen en het is goed zo.

Ik wil 'the Blues' verkopen...

Frank Moyaert

Rock 'n roll

En toen was ik opeens beroemd
en Hugo (Claus) vroeg
aan mij dus
Hoe vind je mijn gedichten?
en ik zei
tegen Hugo dus
Nogal Saai
Saai??
Nou, laten we zeggen
droog
Droog??
Je houdt dus niet van mij... euh,
van mijn gedichten, bedoel ik
Ach...
Welke dichter geniet dan uw... euh
voorkeur?
Nou, zei ik dus tegen hem
tegen Hugo dus
laat es kijke, z'n naam ontglipt me...
maar ik ken wel een gedicht van hem
en dat gaat zo:

Ewababeloeba
Ewapainboem
Tuti frutti o...

*uit: Frank Moyaert & Hubert Van Eygen,
Als het leven een gedicht is..., Nada, poëziereeks nr. 5, 1988*

Let it be

En de wijze
sprak
laat alles maar zijn
zoals het is
alles is goed zo
laat het zijn

En prompt
begon men een
tempel te bouwen
voor hem.

uit: Frank Moyaert, John Lennon, Nada, poeziereeks nr. 8, 1988

Wolf

's Morgens
ga ik mij niet meer
languit lui liggen
rekken
in de zon
en krabben achter mijn oor

en
als ik 's nachts
opkijk

en de maan is vol

dan heb ik zelfs
geen zin meer
om te huilen.

*uit: Frank Moyaert, Empty bottle neck blues,
mini-bundel bij Weirdo's, jrg. 4, nr. 13, maart-mei 1990*

Moe

Ik word moe van het zuipen.
Ik word gruwelijk moe
van het schrijven.
Ik ben radeloos moe
van het 'overleven'
van dag tot dag.

Doch de doorsnee mens
met de doorsnee creditcard
ziet er nog steeds
vermoeider uit
dan ik.

uit: Frank Moyaert, *Backstage Blues*,
Harlekino-reeks nr. 1, Weirdo's, Artforum, 1997

uit: *Weirdo's nr. 5, november-december 1987*

Lennon en Moyaert

Hubert Van Eygen

Over het werk van Frank Moyaert zijn maar weinig recensies verschenen. Toen ik in mijn archief dook op zoek naar commentaren over zijn teksten was de oogst maar klein. Op het einde van de jaren '80 en het begin van de jaren '90 verschenen af en toe wat korte reacties op zijn bijdragen in *Weirdo's* in andere literaire tijdschriften en ook over onze gezamenlijke bundel 'Als het leven een gedicht is...' verschenen in diverse tijdschriften een aantal korte vermeldingen. Opmerkelijk genoeg verscheen de enige wat meer diepgravende recensie over Frank Moyaert in onze eigen *Weirdo's* (nr. 10, april-juni 1989). De auteur was **Hubert Van Eygen**...

Frank Moyaert is iemand die in z'n verhalen en gedichten graag tegen zere schenen stamp, die uit is op provocatie. Maar die provocatie is er niet louter om 'the fun' maar voornamelijk om door overdrijving de mensen wakker te schoppen uit hun lethargie.

De provocatie, het uitschelden van de kudde is zijn enige wapen tegen deze wereld die hem als marginaal als outcast, als *weirdo* in een gesloten vakje wil steken.

Zopas verscheen van Frank de dichtbundel *John Lennon* bij Nada te Antwerpen. Frank 'leent' in deze bundel een aantal titels van liedjes van **Lennon** en schrijft zijn eigen 'wrange' versies van Lennons klassiekers.

Lennon trachtte door dromerige en idealistische songs zijn sarcasme en galgenhumor te camoufleren (dixit Franks nawoord). Die camouflage ontbreekt bij **Frank Moyaert** volledig. Hij zegt onverbloemd datgene wat deze wereld in hem oproept: hij laat Maria neuken met

de drie koningen, hij stuurt vanuit het gekkenhuis zijn traumaatjes op naar z'n moeder die hem nooit heeft moeten hebben, hij neemt een overdosisje Tsjernobil of Hiroshima, hij laat ons met z'n allen zelfmoord plegen en noemt dat de ultieme revolutie, enz...

De poëzie van **Frank Moyaert** trapt op zere tenen om ons de ogen te openen. Hij toont het 'naakte' leven om ons aan te zetten er iets aan te doen. Lees b.v. 'It's so hard': 'Elke morgen opstaan / veel te vroeg / ochtenderectie negeren // vechten / tegen de slaap / tegen de verveling / tegen de tijd / de absurdi-tijd // Je vrouw zeggen / "Ik hou van je" / telkens weer // Je baas zeggen / "Ja baas" / telkens weer // Je kinderen slaan / in naam / van opvoeding / om hen voor te bereiden / op de voorhamers / des levens // 's avonds / gelul / op T.V. // routine-seks / in bed // 's zaterdags / teveel biertjes / om te vergeten // wachten / op je dood // 't Is hard / maar zoals Johan Anthonis / al zei // Kasseien vreten / is harder".

Voor **Frank Moyaert** blijft er niks an-

ders over dan in de marginaliteit te duiken, zich te bezuipen, zich te pletter te neuken (z'n grootste wens is **Diana Ross** te neuken...), gewoonweg uit te flippen, want leven is toch meer dan alleen maar opstaan, werken, tv kijken en slapen met een korte wip?

Maar... de marginaliteit maakt je kapot. Lees b.v. 'We can work it out': 'Financiële problemen? / O.C.M.W. // Eenzaam? / Bordeel of huwelijksbureau // Ziek lichaam? / hop / naar de dokter // Zieke geest?? / Psychiaters bij de vleet // Sterven? / Een briefje naar God / volstaat / Doch het vuur / dat in mij laait / en m'n ingewanden verteert / raakt maar niet uitgeblust / geen middel blijkt / effectief genoeg // 'k Heb zelfs eens / een brandblusapparaat / door-geslikt / zonder enig resultaat / overigens"

Die marginaliteit kreeg ook **John Lennon** eronder. Het is niet zo verwonderlijk dat Frank **Lennon** als uitgangspunt koos voor deze bundel. In zijn nawoord schrijft hij ook: "Waarom John Lennon? John Lennon was een dromer. Ik ook. John Lennon was (zoals velen niet weten) een geboren sarcast. Ik ook. Maar

hij heeft d.m.v. dromerige en idealistische songs zijn sarcasme en galgenhumor gecamoufleerd... Ik niet. Toch hou ik van hem.."

Frank Moyaert is net als **Lennon** een 'Blackbird', die niet begrepen wordt: 'En dan noemen / ze me maar een / rare vogel / een zwarte vogel / terwijl ik in feite / een 'incognito' / Witte Raaf / ben / maar sssst... / niks verklappen."

Frank schrijft ongeconditioneerde poëzie die ons een andere wereld laat zien, een wereld waarin weirdo's maar nauwelijks gedoogd worden. Daarom kunnen we Frank ook het beste typeren met een strofe uit zijn gedicht *Mind games*. Frank zal immers nooit meer kunnen zijn dan 'een dolgedraaide single die nooit de top tien zal zien.' Maar hij heeft het tenminste geprobeerd, terwijl wij in onze sloffen stapten en op onze luie krent gingen liggen.

De poëzie van Frank Moyaert is een waarschuwing, die pas begrepen zal worden als het al te laat is ...

"Ik heb iets te vertellen"...

Frank Moyaert

In 1993 liet Frank Moyaert zich vrijwillig opnemen in het psychiatrisch centrum Sint-Jozef te Kortenberg. Op dat moment probeerde hij een uitgever te vinden voor zijn roman 'Het gekkenhuis'. Naar aanleiding hiervan interviewde een journalist (S.M.) van het Belang van Limburg zowel **Frank Moyaert** als **Danny Smolders** (toen ook een medewerker van Weirdo's). Hieronder laten we het interview met Frank integraal volgen. Het verscheen in het Belang van Limburg van 15 april 1993. Het was één van de weinige 'moments of fame' in Franks leven...

KORTENBERG - Donderdagavond, bezoekeavond. In de kantine van de Universitaire Instelling Sint-Jozef in Kortenberg zitten de patiënten aan tafeltjes en in zetels. Met familie, vrienden of kennissen en met tussen hen in alcoholvrije drankjes. De sfeer is ontspannen, maar door de aanwezigheid van glazen sluisdeuren - Sint-Jozef is een gesloten instelling - heeft het kader wat weg van de transitzone op een luchthaven. Opmerkelijke vaststelling voor iemand die nog nooit in een psychiatrisch ziekenhuis is geweest: het is vrijwel onmogelijk om de patiënten te onderscheiden van de bezoekers. Op de man na die met een tiental elektroden op en in zijn hoofd verdraasd door de gangen schuifelt. Ook aanwezig zijn **Danny Smolders** en **Frank Moyaert**, twee jonge schrijvers.

Opvallend heldere, creatieve geesten met - zoals ze het zelf noemen - *tijdelijke problemen*. Ze vormen geen uitzondering: op tien minuten tijd passeren in Sint-Jozef ook nog eens een getalenteerde schilderes (ze toont aquarellen die moeiteloos galerijwaardig zouden zijn) en een danig verwarde dichteres

("Valium", fluistert **Danny Smolders**) die ongevraagd en met dodelijke ernst een beklemmend gedicht inspreekt op mijn taperecorder. Een gesprek met twee getalenteerde mensen die pech hebben gehad.

Frank Moyaert

Hij is dertig, klein van gestalte en gezegend met lang, donker haar. Jeans en leder, boots en franjes. Frank Moyaert spreekt bedachtzaam, kijkt triest en komt intelligent over. Hij schrijft en hij doet dat zeer goed. Kortverhalen die fors uit de hoek komen en voorzien zijn

REPORTAGE DONNERDAG 15 APRIL 1993

«Zie jij wie hier patiënt is en wie niet? Ik niet»

Frank Moyaert

«Mijn verhalen moeten rockmuziek zijn»

KORTENBERG - Donderdagavond, bezoekeavond. In de kantine van de Universitaire Instelling Sint-Jozef in Kortenberg zitten de patiënten aan tafeltjes en in zetels. Met familie, vrienden of kennissen en met tussen hen in alcoholvrije drankjes. De sfeer is ontspannen, maar door de aanwezigheid van glazen sluisdeuren - Sint-Jozef is een gesloten instelling - heeft het kader wat weg van de transitzone op een luchthaven. Opmerkelijke vaststelling voor iemand die nog nooit in een psychiatrisch ziekenhuis is geweest: het is vrijwel onmogelijk om de patiënten te onderscheiden van de bezoekers. Op de man na die met een tiental elektroden op en in zijn hoofd verdraasd door de gangen schuifelt. Ook aanwezig zijn Danny Smolders en Frank Moyaert, twee jonge schrijvers.

... een verhaal die nog niet in een proza-roman is verwerkt. Het is een verhaal dat ik graag wil vertellen op een manier die niet alleen de lezer maar ook de patiënt aan het denken zet. Het is een verhaal dat ik graag wil vertellen op een manier die niet alleen de lezer maar ook de patiënt aan het denken zet. Het is een verhaal dat ik graag wil vertellen op een manier die niet alleen de lezer maar ook de patiënt aan het denken zet.

... een goed alternatief op een moment dat psychisch niet goed gaat. Het is een goed alternatief op een moment dat psychisch niet goed gaat. Het is een goed alternatief op een moment dat psychisch niet goed gaat. Het is een goed alternatief op een moment dat psychisch niet goed gaat.

van verrassende hooks en finales, één onuitgegeven roman (*Het Gekkenhuis*), gedichten en gedachten. Samen met Limburger **Hubert Van Eygen** vormt **Moyaert** de kernredactie van het drie-maandelijks magazine *Weirdo's*, naar eigen zeggen een 'literair (k)wartaal-schrift' van anti-postmodernistische inslag.

Als ik zeg dat zijn kortverhalen de snelheid, de impact, de relativerende knipogen en de plotwendingen hebben die ook terug te vinden zijn in de kortverhalen van Herman Brusselmans, vindt hij dat bijna een belediging. "Ik vind Brusselmans niet goed. Hij hangt de rebel uit, terwijl hij eerder het tegendeel is van een rebel. En hij stuurde zijn ex-vrouw voor sigaretten en drank naar de winkel. Zoiets doe je niet..."

Nee, **Frank Moyaert** situeert zijn geschriften eerder in de **Charles Bukowski**-richting. "Zijn romans baden ook in drank", beaamt ik. "Goh ja, maar zo had ik het nog niet eens bekeken", antwoordt de geïnterneerde jonge auteur verbaasd. "Mijn verhalen moeten rockmuziek zijn. Ze moeten openen met een snoeiharde riff en er moeten refreinen in voorkomen. Het moet ook hard zijn. En er moet vaart inzitten. Een schrijver moet geen dertig bladzijden lang zeiken over hoe de omgeving eruit ziet en hoe het geluid van de wind is. Actie moet er zijn".

En actie heeft **Moyaert** al ondervonden. Maar dus ook die andere associatie met **Bukowski**; de drank. "Ik ben van alcohol afgekickt in een gewoon ziekenhuis in Mechelen, en daarna ben ik hier uit eigen beweging een intake-gesprek komen doen.

Want het begon uit de hand te lopen. Ik heb zes maanden lang op de rand geleefd. De drankzucht was enorm, en het was in feite de bedoeling dat ik mezelf dood zou gaan drinken. Maar net op het nippertje werd ik dan toch die ingebouwde rem gewaar die het net niet zover heeft laten komen. Op een nacht smeekte ik een kameraad om me snel naar het ziekenhuis te rijden, omdat ik mezelf voelde wegglijden. Ik kon niet meer. Daar vertelde de dokter me dat er veel kans was dat ik er niet heelhuids door zou komen - vooral de lever was bedreigd. Maar na twee slopende weken bleek het al bij al nog mee te vallen. Ik leef nog".

Niks meer willen

"Waarom ben ik beginnen drinken? Ik weet het niet. Ik had een tijd gewerkt als jongerenwerker, maar ik raakte op de ziekenkas verzeild en vanaf toen wou ik niks meer. Ik dacht dat het allemaal gedaan zou zijn. Ook mijn levensomstandigheden evolueerden van kwaad naar erger. Aanvankelijk woonde ik in Boortmeerbeek in een fraaie woning, met veel groen en ruimte in de buurt. Maar door omstandigheden - lief kwijt en werk kwijt - werd dat al snel ingeruild voor een afgebladderde krotwoning in Mechelencentrum. Een troosteloze cel, zeg maar. Vandaar dat deze stap nodig was. Ik wou dit. Ik weet dat ik hier nog een maand ga zitten en het is niet de bedoeling om hier terug te komen: met die bedreigde lever heb ik als het ware een stok achter de deur om niet opnieuw te gaan drinken. Maar d'r kan altijd opnieuw iets mislopen, vooral op emotioneel vlak. Ik kan mijn huidige lief verliezen of de zoektocht naar een uitgever kan op een flop uitdraaien. En dan weet ik het niet meer".

**Mijn verhalen moeten
rockmuziek zijn**

«Ik schrijf al van toen ik klein was. In plaats van te studeren, schreef ik verhalen. Zonder daarbij te buizen (lacht). Maar het keerpunt kwam toen ik voor Amnesty International ging samenwerken met **Hubert Van Eygen** uit Kinrooi. Hij gaf literaire magazines uit en zette me aan om ook eens iets te publiceren. Ik was 21 en wijlen 't Kofschip plaatste mijn eerste tekst. Maar na verloop van tijd bleek het circuit van de kleine literaire tijdschriften te beperkt. Ik wou meer: een publicatie in het NWT of een eigen uitgave.

Toen begonnen ook de eerste psychische problemen; jeugdtrauma's die bovenkwamen en een volledige instorting, en toen ik 25 was werd ik voor zes maanden opgenomen in de psychiatrische instelling van Lovenjoel. Ik was er erg aan toe. Later heb ik die periode beschreven in 'Het Gekkenhuis', en via de interesse van **Jean-Marie Berck-**

mans - zelf afwisselend zo manisch én depressief als een draaideur - werd die roman voorgesteld bij uitgeverij Daedalus. We zijn nu alweer een hele tijd verder. Ik heb op hun verzoek heel de roman duchtig herschreven, maar de kansen op publicatie zijn inmiddels al serieus geslonken. Dat is erg, want ik wil persé dat mijn werk gelezen wordt. En niet door 200 mensen, maar door erg veel mensen. **Ik heb iets te vertellen. En ik wil hier weg."**

S.M.

Foto: **R.L.**

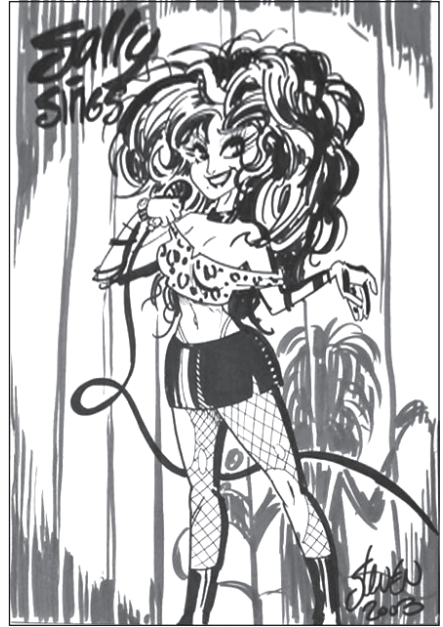
uit: het Belang van Limburg, 15 april 1993

In beeld

Bij het ter perse gaan van dit nummer realiseer ik me pas hoeveel tekeningen van **Steven de Rie** in dit nummer staan. Hij heeft gelukkig voor ons (en vooral voor **Frank**) *Weirdo's* in de voorbije 25 jaar écht in beeld gebracht. Stevens eerste bijdrage aan *Weirdo's* was de strip "Where is the acid party" en verscheen in *Weirdo's* nr. 11 van juli 1989. Zonder hem was het beeld van ons verleden helemaal vervaagd! **Bedankt Steven**. Nu moeten we met z'n tweeën verder of zijn er toch nog andere échte *Weirdo's*?

(HVE) □

*And then there were (only) two..., Steven de Rie en Hubert Van Eygen
in Stevens atelier in Antwerpen, 7 augustus 2014*

Met dank aan onze steunabo's

Fam. Beijnsberger-Brouns, Heitjesstraat 2, 3640 Kinrooi
Fam. Beijnsberger-Zoons, Smeetsstraat 103, 3640 Kinrooi
Fam. Brouns-Vanhoef, Kloosterstraat 29, 3640 Kinrooi
Hubert Brouns, Weertersteenweg 170, 3640 Kinrooi
Fam. Brouns-Pellens, Weertersteenweg 168, 3640 Kinrooi
Jacky Daemen, Enkestraat 15, 3640 Kinrooi
Dirk De Baets, Tulpenlaan 12, 9990 Maldegem
Steven de Rie, Congresstraat 26/17, B - 2060 Antwerpen
Fam. Graus-Lemmens, Weertersteenweg 267, 3640 Kinrooi
Fam. Kwaspens-Houben, Kloosterstraat 4, 3640 Kinrooi
Hélène Mulders, Goetsbloetsstraat 35, 3500 Hasselt
Jan Nies, Heidebloemstraat 24, 3500 Hasselt
Fam. Nies-Billen, Bergervenstraat 5, 3680 Neeroeteren
Wim Rutten, Meierstraat 28, 3640 Kinrooi
A. & G. Strouven-Goedons, Glabbeekstraat 116, 3450 Geetbets
Lisette Swennen, Zielderveld 77, 3640 Kinrooi
Karel ter Voorde, Rond de Watertoren 115, Gorinchem (NL)
Lizette Teuwen, Sevensstraat 21, 3640 Kinrooi
Jan Vandenberg, Sweversveld 18, 3640 Kinrooi
Kris Van Eygen, Djef Swennenstraat 43, 3500 Hasselt
Guy van Hoof, Pacificatiestraat 38, 2000 Antwerpen

Medewerkers Weirdo's 107

Yorgos Dalman	p. 16
Steven de Rie	p. 6, 8, 10, 12, 17, 22, 30, 34, 36
Stephanie Florizoone (HLN)	p. 4
Henri-Floris Jaspers	p. 18
R.L. (BVL)	p. 33
Frank Moyaert	p. 3, 9, 14, 15, 19, 20, 25, 26, 31
S. M. (BVL)	p. 31
Jan Thijs	p. 6
Flor Vandekerckhove	p. 19
Hubert Van Eygen	p. 1, 8, 29, 34
Kris Van Eygen	p. 21
Youri Vankerckhove	p. 3

OKAY,
FOLKS-
THAT'S ALL!

Go
DAN KUNNEN
WIJ NORMALE MENS-
•EN TERUG GERUST
SLAPEN!

HET

NET
NIEUWS
VAN DE
VISMARKT

KLIK-

AL DAT
LAWAAIIT..

TUMBLIN
DICE

2000

